

Arrest

nr. 295 289 van 10 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 mei 2023 *“tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam in 2019 naar België en werd gemachtigd tot een verblijf in de hoedanigheid van student. Hij werd in bezit gesteld van een A-kaart.

Op 12 oktober 2022 diende verzoeker een aanvraag tot verlenging van zijn A-kaart in. Op 2 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 mei 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:
“Beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student

Wettelijke basis :

Art. 61/1/4, §1 van de wet van 15.12.1980: De Minister of zijn gemachtigde stelt een einde aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of weigert een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, in de volgende gevallen:

1° de student voldoet niet langer aan de gestelde voorwaarden, met uitzondering van artikel 60, §3, eerste lid, 7° en 8°;

Overwegende dat betrokkene op 22.07.2019 naar België kwam om hier te studeren aan de VUB; dat zijn A kaart werd verlengd tot 31.10.2022.

Overwegende dat hij bij de aanvraag tot verlenging dd. 12.10.2022 een bijlage 32 (bewijs van tenlasteneming) overmaakt, ondertekend door de Heer E. (...) K. (...) A. (...), een zelfstandig chauffeur. Dat uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat deze man zichzelf een brutoloon uitkeert van 2450 EUR - dat uit bijkomend nazicht van het aanslagbiljet eveneens blijkt dat hij onvoldoende solvabel is. Op het moment van de aanvraag tot verlenging moest een garant immers een gemiddeld maandinkomen van 2484 EUR NETTO kunnen aantonen, en dat was hier niet het geval.

Overwegende dat betrokkene dus niet voldoet aan de voorwaarden tot verlenging van zijn verblijf als student, aangezien hij niet in staat is een bewijs van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen zoals wordt bepaald in artikel 61, 2° van de Vreemdelingenwet.

Ik zou u willen vragen in voorkomend geval over te gaan tot de afvoering van de persoon uit de registers wegens verlies van verblijfsrecht overeenkomstig artikel 12, 5° van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 op datum van deze beslissing."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 60, §3; 61; 61/1/2; 61/1/4, §1, 1° en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt (cf. stuk nr. 2):

(...)

Verzoekende partij deed de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student die ontvankelijk werd verklaard (cf. stuk nr. 10).

Verzoekende partij legde hiertoe onder meer het bewijs van tenlasteneming model Bijlage 32 neer (cf. stuk nr. 11) evenals de bewijzen van solvabiliteit van de garant middels maandelijkse vergoedingen van de bestuurder/garant (cf. stuk nr. 12A-J) en de aangifte in de personenbelastingen van de garant (cf. stuk nr. 13) waarnaar ook de bestreden beslissing verwijst.

Verwerende partij maakt echter een verkeerde beoordeling van de maandelijkse vergoedingen van de bestuurder (cf. stuk nr. 12A-J) en de aangifte in de personenbelastingen van de garant (cf. stuk nr. 13).

Immers wat de maandelijkse vergoeding van de bestuurder/garant betreft houdt verwerende partij enkel rekening met maandelijkse vergoedingen aan de bestuurder/garant ten belope van 2.450 euro bruto/maand zoals deze tot augustus 2022 werden uitgekeerd (cf. stukken nrs. 12A-B) maar niet met de eerste verhoogde maandelijkse vergoeding van de bestuurder/garant ten belope van 2 850 euro bruto oftewel 2.450 netto/maand zoals deze van september 2022 tot en met december 2022 werden betaald (cf. stuk nr. 12C-F) en evenmin met de tweede verhoogde maandelijkse vergoeding van de bestuurder/garant ten belope van 3.221,80 euro bruto oftewel 2.800 euro netto/maand van januari 2023 tot heden werden betaald (cf. stuk nr. 12F-J).

Uiteraard kunnen deze verhogingen meegaand met de indexering in september 2022 en januari 2023 niet terug te vinden zijn de aangifte in de personenbelastingen van de bestuurder/garant waarnaar verwerende partij verwijst (cf. stuk nr. 13) omdat deze betrekking heeft op de inkomsten van 2021 dat wil zeggen vóór de vier indexeringen in één jaar tijd naar aanleiding van de oorlog in Oekraïne.

De nettobedragen van 2.450 euro per maand vanaf september 2022 (cf. stuk nr. 12A-E) en van 2.800 euro per maand vanaf januari 2023 voldeden daarmee steeds aan de vereisten van de bestaansmiddelenvereiste op het betreffende moment.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de bijzondere economische omstandigheden en prijsstijgingen die tot indexering aanleiding gaven noch met de andere inkomsten zoals uit de studentenarbeid van verzoekende partij die in toepassing van artikel 61, § 2, al. 2 van voormelde Immigratiewet in rekening moeten worden genomen waardoor verwerende partij de feiten foutief minstens door onzorgvuldigheid verkeerdelijk kwalificeerde waardoor zij tot de verkeerde juridische gevolgtrekking kwam.

Uit het voorgaande volgt dat de garant steeds aan de wettelijke vereisten van solvabiliteit voldeed, dat de vennootschap (...) waarvan de bestuurder/garant enige aandeelhouder is solvabel is zoals uit haar gepubliceerde jaarrekeningen blijkt ((...)), en dat verzoekende partij zelf ook als student werkt en op geen enkel moment ten laste van de sociale zekerheid viel of zou kunnen vallen.

In toepassing van artikel 61/1/2, al. 3 diende de verblijfstitel te worden vernieuwd.

De ingeroepen motieven zijn kennelijk foutief en kunnen bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Door de verblijfstitel niet te vernieuwen terwijl aan alle voorwaarden daartoe werd voldaan schendt de bestreden beslissing om deze en voorgaande redenen de artikelen 60, § 3, 61, 61/1/2, én 61/1/4, § 1, 1° tezamen gelezen van voormelde Wet van 15 december 1980.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

In onderhavig beroep is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot het uitoefenen van een wettigheidscontrole: zij kan haar beslissing niet in de plaats van de bestreden beslissing stellen of voormelde tekortkomingen herstellen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 61/1/4, §1 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden om tot een verblijf als student te worden gemachtigd. Hij preciseert dat niet is aangetoond dat de garant over een gemiddeld netto maandinkomen van 2484 euro beschikt.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 61/1/4, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde stelt een einde aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of weigert een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, in de volgende gevallen: 1° de student voldoet niet langer aan de gestelde voorwaarden, met uitzondering van artikel 60, § 3, eerste lid, 7° en 8° ; (...).”

Artikel 60, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De onderdaan van een derde land voegt de hiernavolgende documenten bij zijn aanvraag:
1° een kopie van zijn geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel;
2° het bewijs dat hij de vereiste retributie, zoals voorzien in artikel 1/1, betaald heeft, indien deze verplichting op hem van toepassing is;
3° een attest afgegeven door een instelling van hoger onderwijs dat het volgende bewijst:
a) hetzij dat hij ingeschreven is aan de instelling voor hoger onderwijs om voltijds hogere studies of een voorbereidend jaar te volgen;
b) hetzij dat hij toegelaten is tot de studies;
c) hetzij dat hij ingeschreven is voor een toelatingsproef;
De Koning bepaalt de voorwaarden waaraan dit attest dient te voldoen.
4° indien hij jonger dan achttien jaar is, het bewijs van toestemming van zijn ouders of, in voorkomend geval, van de persoon die de voogdij uitoefent;
5° het bewijs, geleverd conform artikel 61, dat hij gedurende het geplande verblijf zal beschikken over voldoende bestaansmiddelen, om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk;
6° het bewijs dat hij beschikt of zal beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt gedurende zijn verblijf; [...].”

In casu wordt de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student geweigerd omdat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te zullen beschikken gedurende het verblijf als student. Er wordt aldus gerefereerd aan de specifieke voorwaarde in artikel 60, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, dat op zijn beurt verwijst naar artikel 61 van de Vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in artikel 60, § 3, eerste lid, 5°, wordt geleverd door het overleggen van een of meerdere van de hiernavolgende documenten:

1° een attest uitgaande hetzij van een internationale organisatie of een nationale overheid, hetzij van een gemeenschap, gewest, provincie of gemeente, hetzij van een instelling voor hoger onderwijs, luidens hetwelk de onderdaan van een derde land een beurs of een lening geniet of eerstdaags zal genieten;

2° een verbintenis tot tenlasteneming aangegaan door een natuurlijke persoon, die hetzij de Belgische nationaliteit bezit hetzij als burger van de Unie een verblijfsrecht heeft van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of een andere lidstaat van de Europese Unie hetzij als onderdaan van een derde land toegelaten of gemachtigd is om voor onbepaalde duur op het grondgebied van het Rijk of een andere lidstaat van de Europese Unie te verblijven hetzij een familielid tot in de derde graad is, waarbij deze zich ertoe verbindt, ten opzichte van de onderdaan van een derde land, de Belgische Staat en ieder bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, voor de duur van het geplande verblijf vermeerderd met twaalf maanden, de kosten van gezondheidszorgen, verblijf, studie en repatriëring van de onderdaan van een derde land ten laste te nemen;

3° enig ander bewijsmiddel van voldoende bestaansmiddelen.

De Koning bepaalt de voorwaarden waaraan het attest, bedoeld in het eerste lid, 1°, de verbintenis, bedoeld in het eerste lid, 2°, en de persoon die deze verbintenis aangaat, moeten beantwoorden.

§ 2. De Koning bepaalt het minimumbedrag van de bestaansmiddelen waarover de onderdaan van een derde land moet beschikken.

Bij de beoordeling van deze bestaansmiddelen wordt onder meer rekening gehouden met de middelen die afkomstig zijn van een subsidie, een beurs, een toelage of het wettig en regelmatig uitoefenen van een winstgevende activiteit buiten de tijd die normaal aan de studie moet worden gewijd.

§ 3. De beoordeling of de onderdaan van een derde land over voldoende bestaansmiddelen beschikt is gebaseerd op een individueel onderzoek van het geval."

Artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt nog het volgende:

"Elke beslissing tot weigering, beëindiging, intrekking of niet-vernieuwing van de machtiging tot verblijf houdt rekening met de specifieke omstandigheden van elk geval en eerbiedigt het evenredigheidsbeginsel."

Verzoeker heeft als bewijs van voldoende bestaansmiddelen een verbintenis tot tenlasteneming voorgelegd. In het kader van zijn aanvraag tot hernieuwing van zijn verblijfsmachtiging heeft hij drie loonfiches van de garant neergelegd, namelijk voor juli, augustus en september 2022. Volgens deze loonfiches ontving de garant steeds een maandelijks brutoloon van 2450 euro. Op 28 november 2022 werd verzoeker door verweerder in kennis gesteld van het feit dat de huidige garant met een brutoloon van 2450 euro niet solvabel is. Verweerder deelde eveneens mee dat, aangezien de garant zelfstandige is, er een recent aanslagbiljet dient te worden overgemaakt. Verweerder verzoekt hem dan ook om binnen de vijftien dagen een nieuwe verbintenis tot tenlasteneming over te maken. Op 7 december 2022 maakt verzoeker de jaarrekening van de vennootschap van de garant alsook het aanslagbiljet in de personenbelasting voor het aanslagjaar 2022 over.

Op 2 mei 2023 wordt de aanvraag tot hernieuwing van de verblijfsmachtiging uiteindelijk geweigerd omdat uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat de garant slechts een brutoloon van 2450 euro per maand ontvangt, hetgeen de drempel van een maandelijks netto-inkomen van 2484 euro niet behaalt. Verweerder merkt ook op dat uit bijkomend nazicht van het aanslagbiljet tevens blijkt dat de garant onvoldoende solvabel is.

Verzoeker stelt dat hij bij zijn aanvraag tot hernieuwing van zijn verblijfsmachtiging onder meer *"bewijzen van solvabiliteit van de garant middels maandelijks vergoedingen van de bestuurder/garant"* heeft voorgelegd. Hij verwijst naar loonbrieven die betrekking hebben op de periode juli 2022 tot en met mei 2023. Hij stelt dat geen rekening werd gehouden met de maandelijks vergoedingen van 2850 euro bruto per maand vanaf september 2022 en van 3221,80 euro bruto per maand vanaf januari 2023 tot heden.

Uit nazicht van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoeker bij zijn aanvraag slechts drie loonfiches van de garant heeft voorgelegd, namelijk voor juli, augustus en september 2022. Er wordt telkens gewag gemaakt van een brutoloon van 2450 euro per maand. Verzoeker kan geenszins worden

gevolgd waar hij voorhoudt dat hij loonfiches zou hebben overgemaakt die aantonen dat de garant een brutoloon van 2850 euro dan wel 3221,80 euro ontvangt. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat aan de bestaansmiddelenvereiste was voldaan in september 2022, nu uit de voorgelegde loonfiche slechts een brutoloon van 2450 euro blijkt terwijl een nettoloon van minstens 2484 euro is vereist. Waar verzoeker betoogt dat aan de bestaansmiddelenvereiste was voldaan in januari 2023, aangezien de garant een nettoloon van 2800 euro ontving, bemerkt de Raad dat daarvan geen enkel bewijs voorlag op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft evenmin een bewijs van zijn inkomsten uit studentenarbeid voorgelegd bij zijn aanvraag. Waar hij slechts voor het eerst dergelijke bewijzen voorlegt in het kader van de huidige procedure, kan hiermee dus geen rekening worden gehouden. De kritiek van verzoeker dat deze inkomsten ten onrechte niet in rekening zijn gebracht, is dan ook niet dienstig.

Verzoeker bekritiseert dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met de *“bijzondere economische omstandigheden en prijsstijgingen die tot indexering aanleiding gaven”*. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 17/7, §2, laatste lid van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het bedrag waarover de student dient te beschikken ieder jaar op 1 januari wordt aangepast in verhouding tot de index. Het bedrag waarover verzoeker moet beschikken, namelijk 2484 euro netto per maand, wordt dus ieder jaar op 1 januari vastgelegd voor het hele jaar. Dit impliceert dat verweerder moet nagaan of de bestaansmiddelen van de aanvrager deze drempel bereiken, zonder dat daarnaast nog specifiek moet rekening worden gehouden met eventuele *“bijzondere economische omstandigheden en prijsstijgingen die tot indexering aanleiding gaven”*.

Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Hij toont niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot het standpunt is gekomen dat verzoeker niet langer voldoet aan de voorwaarden om tot een verblijf te worden gemachtigd in de hoedanigheid van student.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN